

препоръчано от лекарите да бъде веднага изпълнено. Така болестта се ограничи и затихна. Есенните горещини ставаха по-силни и непоносими. Нито капчица дъжд не слизаше към пресъхналата земя. За болестта вече никой не мислеше.

Ала изведнъж всички отново заговориха за нея. Дордето можеше да се крие, близките на умрелите криеха. Нощем изнисаха скришом мъртвеца и го заравяха, като плащаха на гробарите да не изказват. Така те запазваха дрехите и къщите си. Ала след това загубваха живота си.

Когато в една къща всички обитатели налягаха мъртви, по земята, в леглата си, по двора, в обора, край оградата, без да има кой да ги вдигне и прибере, тогава грозната истина се разнесе из града като душен огнен вятър. Това, което до тогава се шепнеше от ухо на ухо, почна да се вика високо, от двор на двор, от ограда на ограда, от улица на улица:

— Пак е дошла! Пак е дошла!

В Търнов пламна безумие. Всеки се боеше да се срещне с близките си. Бягаше от познатите си. Затваряше се в дома си, като запушваше всички прозорчета и врати, сякаш се боеше да не влезе вътре заразата. Запалваха огньове връз прага на портите си. Лутаха се от една стена до друга, като поглеждаха от време на време венците на зъбите си в огледалото, да не би да са побледнели.

Княз Петър издаде най-строги заповеди. Заплашваше със смърт всеки, който укрие болен или мъртъв. Нареди да се отделят всички заразени в големия склад за оръжие, който сега бе изпразнен поради войната. Изгориха домовете, в които всички обитатели лежеха мъртви, на други зазидаха врати и прозорци. Забраниха на когото и да било да влиза или излиза вън от градските порти. За късо време болестта отново позатихна, ала без да престава. Жените скришом пренасяха чеизите си от едно място на друго. Докато болестта изчезваше в една махала, внезапно избухваше в друга. Започнаха на